ב"ה
גליון ד
י"ז מרחשון תשפ"ו

לבעיית הנכרים שבתוכנו פנימה

הקדמה

בגליונות האחרונים העלינו הצעת כיוון-פתרון-ממקור-ישראל-והגיונו-הייחודי לבעיית ערביי עזה וערביי יהודה ושומרון, מתוך ולאור **המדינה היהודית שבדרך** שלמיטב הבנתנו הגיעה שעתה וקרובה היא מאד להופיע ברצון רוב הציבור היהודי. הערכנו אל-נכון שישנה דרך-אמת לברר אט-אט מתוך מכלול ערביי הארץ את הכשרים שבהם שמואסים בדרך השנאה והצרירה ובהפרעה האיסלאמית הגובלת בעמלקיות (של מוחמד בשנותיו האחרונות), שנותבו אליה בידי מנהיגיהם, וחפצים באמת ובתמים לעשות מהפך בחייהם, להשתחרר מהעבודה הזרה של "חלום המדינה הפלישתינית" והשקרים-הזיופים ההיסטוריים הכרוכים בה, ולהסתפח אל המדינה היהודית כגרי-תושב שוֵי-זכויות סוציאליות אך נטולי זכות בחירה, כמשפט הגרים בתורה. כל זאת מתוך הנחה שישנו בכל ערבי "ניצוץ-ישמעאל" ש"עשה תשובה" כדברי חז"ל, בקבלו עליו (בקבורת אברהם) את בכורתו של יצחק, וכן בהנחה שיש בתוך ערביי הארץ רבים מצאצאי יתרו אבי הגרים, היושבים (במקרא) בסמוך לעמלק אך יכולים ורוצים להבדל ממנו (כפי שעשו במלחמת שאול).

הַנָחתֵּנו שקריאה כֵּנָה מצדנו תמצא הד בקרב מעטים שייענו לה באמת ובתמים, והצלחת קליטתם בתוכנו תהפוך אט-אט לתנועה המונית ש"תשאיר בחוץ" רק את הצוררים העמלקים הגזעיים, שדינם נחרץ להעקר כליל ולהימחות מן העולם לשם גאולת האנושות כולה.

אם אמנם וכאשר תנועת התיקון-הבירור הזה מתחילה לנוע ולתפוס כיוון חיובי, מגיעה השעה לטפל-נכונה בערביי ישראל, הללו החיים מכבר בתוכנו כאזרחים שוֵי זכויות סוציאליות ופוליטיות, אך די-ברור למתבונן כי המצב הזה לא יוכל להמשך לאורך ימים, ולא רק מפני המתח והחשדנות ההדדית העלולים להוביל ל"פיצוצים" קטנים וגדולים, אלא בעיקר משום שגם במקרה הטוב הוא מעכב את המדינה היהודית מלצאת מידי סתמיותה ולהחלץ לשליחותה הייחודית לתיקון עולם במלכות ש-ד-י.

מאחר שמדובר כאן לא ב**הענקת זכויות** אלא ב**נטילת זכויות-נתונות**, יש לנוע בזהירות ובעדינות יתירה, המלוָה בהסברה מעמיקה וכֵּנה איך וכיצד צפויים השינויים המתבקשים לשפר באין-ערוך את מצב התושבים הנכרים ולקדם את קליטתם-בתוכנו באהבה וברחמים, לטובת כולנו. לשם כך באות, בקיצור נמרץ, השורות הבאות, אך נקדים שתי הערות-תזכורות:

א – ממרום גילי זוכר אני היטב את הסיסמה (באָדום לוהט) שנפוצה במדינה בראשית ימיה מטעם השמאל הקיצוני, הקוראת מכל קיר ואומרת: **יבוטל הממשל הצבאי!** בו היו נתונים ערביי הארץ, חסרי כל זכויות. ברבות השנים "נכנע" בן גוריון והגיע למסקנה שאכן מוטב לו (ולמפלגתו) לבטל את הממשל הצבאי לטובת זכות בחירה למפלגות ערביות בהנהגת משת"פים בחסות מפא"י – מצב שכמובן יצא בהמשך מכלל שליטה והוביל למצב הדברים כפי שהוא היום. כלל לא עלתה על דעתו (החילונית-נכרית) אפשרות-הביניים היהודית: שוויון גמור בזכויות סוציאליות ללא זכות בחירה!

ב – בתום מלחמת ששת הימים וכיבוש כל ה"שטחים" מידי חוסיין הירדני ונאצר המצרי, הניחו כל הערבים הכבושים שנספח אותם אלינו ונשחררם סוף סוף מסבלותיהם שמַיד אחיהם-שלהם. לאחר דיונים ארוכים החליט "האיש החזק" במפא"י, פינחס ספיר, שאסור לספח משום "הבעיה הדמוגרפית" שעלולה להוביל לרוב ערבִי וביטול המדינה היהודית – החלטה מוצדקת-למדי במצב בו אין למדינה זהות יהודית ברורה (מעֵבר להיותה שייכת לבני הגזע היהודי), ולנספחים ישנה – שוב, לפי ההגיון הנכרי – זכות בחירה אוטומאטית. הערבים כמובן נעלבו-עד-עמקי-נשמתם מן ההחלטה הזו, ואמרו בצדק: אם כך – תנו לנו מדינה משלנו! וכך החלה להתבסס "התנועה הלאומית הפלשתינית" וכל הצרות שבעקבותיה עד ימינו אלה. סיפוח ללא זכות בחירה (שלא נצרכה להם כלל ולא נתבעה מצדם!), עם חיזוק מסויים של הזהות היהודית מצדנו-אנו, היה פותר את הבעיה מעיקרה.

ובכן אומרים אנו היום:

"אם אתה מאמין שאפשר לקלקל – תאמין שאפשר לתקן!" את הנעשה **יש ואפשר** להשיב! אנו מכריזים במוצהר על מגמה ברורה – שנוכיח היטב במעשים – לשפר ולקדם את מצבם הסוציאלי של ערביי הארץ **דווקא בכך שאנו נוטלים מהם את הכח הפוליטי** המוביל אותם בדרך הטבע, ובעיקר את צעיריהם, למחשבות על פירוד והשתלטות ו"זריקתנו לים", וממילא לחשדנות-מצדנו ולקיפוחם בדרכים שונות. ככל שיורדת מן הפרק האופציה הלאומית הפלשתינית, מתבקש ביטול הכח הפוליטי הנוטה לעורר אותה ולעכב את שילובם הסוציאלי, ולפיכך מוצע להם, לעיני כל הגויים, לקבל ברצון ובאהבה את הצעדים הבאים:

א – ביטול גמור של המפלגות הערביות, אשר על-פי הנסיון הן ומנהיגיהן מהווים את הגורם העיקרי לתסיסה הלאומית המפרידה והמלהיטה את השנאה וממילא מאיטה את ההשתלבות המבורכת (ובכלל זה גם ביטול האפשרות לשלב מועמדים נכרים במפלגות יהודיות).

ב – זכות בחירה-והיבחרות ניטלת מכל הנכרים הנולדים מהיום הזה ואילך.

ג – הצעירים המגיעים לגיל-בחירה, יקבלו זכות-בחירה (אך לא היבחרות) **רק במדה ויקבלו עליהם רשמית וחד-משמעית וויתור גמור ובלתי-הפיך על החלום הלאומי הפלשתיני**, ולאחר מכן כל פעילות-צוררת מצדם תיטול מהם אוטומאטית גם שוויון סוציאלי.

ד – לבוגרים נשארת זכות הבחירה-ללא-תנאים כאשר עד היום, מאחר שכבר היא נתונה ומובטחת להם ברצוננו (וכפי שנתקבלו-בשעתם הגבעונים לאחר שנשבענו להם בימי יהושע בן נון, אם-גם בטעות!), אך הללו-מהם שיוותרו עליה מרצון, יחידים, חמולות או כפרים, יקבלו עדיפות בקדימה לזכות עבודה ובטיפוח מצבם באהבה, ומנגד הללו הנתפסים בפשעי שנאה לאומית כנגד יהודים, נשלל מהם מיידית גם שוויון סוציאלי.

ה – מערכת החינוך של גרי התושב, שהם בעצם כל הערבים, תהיה מפוקחת היטב על ידי משרד החינוך היהודי וייעקרו ממנה כליל אלמנטים של נפרדות וזרות ופראות איסלאמיסטית, ומאידך ייכללו בה בהדרגה תכנים יהודיים-מקוריים בהתאם לקצב התחזקות הזהות היהודית של המדינה-בכלל. וכך כל המיסגדים ינוקו כליל מתעמולה דתית ברוח הג'יהאד, ותינתן למתפללים אפשרות להחשף מעת לעת גם לדרשנות יהודית (בערבית או גם בעברית).
ו – גרות תושב היא ככל הנראה מצב זמני בעבור אנשים מבוגרים שלרוב אינם מסוגלים לשַנות-באחת את כל אורחות חייהם, אך בהמשך הזמן טבעי למדי שיקבלו עליהם אט אט מצוות נוספות (מעֵבר לפרישה מעבודה זרה כנ"ל). תחילה "שבע מצוות" (בתרגום עכשווי), ובהמשך עוד ועוד מצוות (במקביל להתקדמות הזהות היהודית בקרב היהודים עצמם). כמו-כן ילדיהם של גרי התושב זכאים כפי הנראה להשתלב מרצונם (ומרצון הוריהם) במערכת החינוך היהודי, וכך להכשיר עצמם לקראת גרות גמורה, "גרות צדק", המאפשרת נישואין עם בנות ישראל וצאצאיהם אזרחים גמורים.

והערה לסיום: אמנם "גר תושב אינו נוהג אלא בזמן שהיובל נוהג", אך זה אמור כפי הנראה בנכרים המבקשים לבוא מבחוץ ולהתיישב בתוכנו, אך להללו שכבר יושבים בתוכנו ומסיבות שונות אין אנו מסוגלים – וגם לא רוצים – לגרשם, ודאי עדיף ונכון ומותר להציע להם מסלול של גרי-תושב.
ומלבד זאת, מי אומר ש"אין היובל נוהג" היום?! "רוב יושבי (הארץ היהודים) עליה", וגם מי שטרם בא הריהו רשאי ומוזמן לבוא בכל עת, וגם "כל אחד מכיר את שבטו" בכך שרשאי הוא לגור בכל מקום שלבו מדריך אותו וכנראה לשם נמשך הוא בדרך ממילא, על דרך שאמרו בריש פסחים "ההוא שאמר (תמיד) "דונו דיני" – שמע-מינה משבט דן הוא בא", וזה שהיה תמיד משתבח בשפת הים, כנראה שמזבולון הוא. היובל אינו נוהג עדיין **משום שלא הנהגנו אותו**, אך הוא צפוי ועומד לנהוג בכל שעה שנרצה בו באמת.